

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. L.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. JMK 150557/2016, sp. zn. S-JMK 100245/2016/ODOS/Fö,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. JMK 150557/2016, sp. zn. S-JMK 100245/2016/ODOS/Fö (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor dopravy, ze dne 11. 4. 2016, č. j. MUZN 28720/2016, sp. zn. 11486/2015/Petr (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 10. 2015 v 15:40 hod. na silnici č. I/38, u křižovatky na obec Kravsko, okr. Znojmo, ve směru jízdy na obec Olbramkostel, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, z nedbalosti předjížděl osobní motorové vozidlo červené barvy, které odbočovalo na obec Kravsko, v úseku, kde je to svislou dopravní značkou B 21a zakázáno. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prvostupňovým správním orgánem dostatečně prokázáno. V tomto ohledu pak žalovaný nepřisvědčil ani námitkám žalobce ohledně preference svědeckých výpovědí policistů, ve kterých měly být rozpory. Podle názoru žalovaného nelze považovat za rozpor ve svědeckých výpovědích, pakliže jeden z policistů uvedl, že vozidlo žalobce jelo směrem od Znojma a druhý, že pozorovali provoz vozidel směrem do Znojma. Oba totiž mohli spáchání přestupku pozorovat. Co se týká náčrtku dopravní situace, na nějž žalobce odkázal v odvolání a který je součástí spisu Policie ČR, tak z jeho popisů u jednotlivých šipek jsou zcela zřejmé okolnosti spáchání daného skutku, a to včetně směru jízdy vozidla žalobce. Kromě toho žalovaný připomněl, že podle fotodokumentace založené ve spisu mohlo dojít k porušení dopravního značení V1b (dvojitá podélná čára souvislá) pouze ve směru jízdy od města Znojma na obec Olbramkostel, neboť se na opačné straně vozovky dané dopravní značení nenachází.
3. Okolnosti spáchání přestupku, včetně směru jízdy žalobce, poté podle žalovaného dostatečně vyplývají z náčrtku dopravní situace, který je ve správním spisu založen. Žalovaný tak neuvěřil až později uplatněné skutkové verzi žalobce, že započal s předjížděním nákladního vozidla ještě v místě, kde to bylo dopravním značením dovoleno, přičemž mu následně předjížděné vozidlo červené barvy zabránilo zvýšením rychlosti dokončit předjížděcí manévra a zařadit se zpět do svého jízdního pruhu. Žalovaný považoval skutkovou verzi žalobce za nevěrohodnou, neboť nevypovídala tvrzenou překážku nákladního vozidla při zařazení do jízdního pruhu a byla v přímém rozporu se svědeckou výpovědí obou zasahujících policistů, jejichž nestrannost nebyla nijak zpochybněna. Policisté v řízení totiž vystupují v postavení úřední osoby, která obecně nemá zájem na výsledku řízení. Pokud se jedná o návrh důkazu výsledkem další osoby, které se měla nacházet ve vozidle, žalovaný jej považoval za nadbytečný, neboť byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Z policejní dokumentace navíc vyplývá, že žalobce se ve vozidle nacházel sám.

III. Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že za účelem zjištění skutkového stavu věci byly ze strany správních orgánů nesprávně preferovány toliko svědecké výpovědi policistů, ve kterých byly dány rozpory. Přestože byla tato skutečnost namítána již v odvolacím řízení, žalovaný se nijak nevypořádal s tím, že policisté zakreslili do plánu průběh předjíždění vozidla odlišně, což svědčí o tom, že si již skutkové okolnosti nepamatovali nebo je zaměnili s jiným případem. Současně žalobce s odkazem na judikaturu namítal, že nebyl dostatečně prokázán skutkový stav věci, jestliže žalovaný odmítl provést navržený důkaz, aniž by tento postup náležitě zdůvodnil. Stejně tak považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné proto, že nebyl ve výroku uveden údaj o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, přestože se jedná o obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že nebyl dán žádný důvod k tomu, aby byly svědecké výpovědi policistů považovány za nevěrohodné. Stejně jako v napadeném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že oba policisté vystupovali v řízení v postavení úřední osoby, aniž by měli jakýkoliv zájem na výsledku řízení. V rámci svých svědeckých výpovědí pak podle názoru žalovaného shodně popsali průběh skutkového děje, který přímo pozorovali, a to v souladu s obsahem podkladů, které byly do správního spisu založeny. Pokud se jedná o námitku neprovedení navrženého důkazu, žalovaný připomněl, že správní orgán není povinen provádět všechny důkazy, které jsou ze strany účastníků řízení navrhovány. Současně je správní řízení ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, podle které je na uvážení správního orgánu, jak hodnotí provedené důkazy, resp. jakou jim přisuzuje míru věrohodnosti a pravdivosti. Podle žalovaného tak nelze považovat za nezákonné, pakliže správní orgán upřednostní jako rozhodný důkaz svědecké výpovědi policistů, pokud své rozhodnutí dostatečně zdůvodní. Nakonec se žalovaný neztotožnil ani s námitkou žalobce ohledně absence údaje o bodovém postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť se nejedná o sankci ukládanou v přestupkovém řízení. Nejedná se tedy o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

6. Ve správním spisu se kromě oznámení přestupku nachází také ručně a strojově sepsaný úřední záznam, z jejichž obsahu je patrné, že žalobce přijížděl k policejní hlídce ve směru od města Znojmo na obec Olbramkostel, přičemž následně předjížděl vpravo odbočující osobní motorové vozidlo červené barvy v místě, kde je to svislou dopravní značkou B 21a a vodorovnou dopravní značkou V1b zakázáno. Žalobce se na místě nevyjádřil a úřední záznam odmítl podepsat. Součástí policejní dokumentace jsou dále datované fotografie z místa spáchání přestupku, do nichž je rovněž zakreslena poloha vozidla žalobce v době předjíždění. Kromě toho se ve správním spisu nachází také plánek místa spáchání přestupku vytvořený počítačovým zpracováním, včetně vyznačení směru jízdy žalobce a zakreslení polohy jeho vozidla.

7. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 9. 3. 2016, ke kterému se za žalobce dostavila jeho zmocněnkyně paní V. Ř. Následně bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů prap. J. Š. a prap. M. J. Pokud se jedná o svědeckou výpověď prap. Š., ten k věci uvedl, že s kolegou stáli za křižovatkou na obec Kravsko ve směru jízdy na obec Olbramkostel a pozorovali příjíždějící vozidla ve směru *do Znojma*. V této době k nim příjíždělo asi ve vzdálenosti 50 metrů vozidlo, které chtělo odbočovat na obec Kravsko, přičemž za ním přešlo přes dvojitou čáru do protisměru vozidlo žalobce. Jakmile byl žalobce na stejné úrovni s předjížděným vozidlem, zastavil a poté se zařadil zpět do svého jízdního pruhu. Následně byl hlídkou zastaven. Místo a pozorovací situaci poté prap. Š. upřesnil pomocí aplikace *maps google*, přičemž bylo místo spáchání přestupku vyznačeno na fotografii č. 1, která je ve správním spisu založena. K dotazu zmocněnkyně žalobce pak prap. Š. potvrdil, že žalobce s vozidlem v protisměru zastavil, aniž by byl schopen dobu zastavení vozidla časově odhadnout.
8. Prap. J. poté vypověděl, že stáli u křižovatky na Kravsko ve směru na Jihlavu v místě autobusové zastávky, přičemž *od Znojma* jelo červené vozidlo, které odbočovalo na obec Kravsko. V této době jej začalo předjíždět vozidlo žalobce, který v okamžiku spatření policistů zastavil a následně se zařadil zpět do svého jízdního pruhu. Proto byl následně policejní hlídkou zastaven. K dotazům dále prap. J. uvedl, že vozidla pozorovali asi na vzdálenost 50 metrů. Současně na výzvu prvostupňového správního orgánu identifikoval místo spáchání přestupku v aplikaci *maps google* a upřesnil, že přestupek byl spáchán před křižovatkou na obec Kravsko a Žerůtky na dvojité plné čáře. Polohu vozidla žalobce pak prap. J. zakreslil do plánu, který je součástí policejní dokumentace. Žalobce se poté k podkladům ve spisu prostřednictvím své zmocněnkyně písemně vyjádřil dne 21. 3. 2016. Argumentoval zejména tím, že v době započetí předjíždění to dopravní značení umožňovalo, přičemž mu řidič předjížděného vozidla znemožnil zařazení zpět do jízdního pruhu, a to zvýšením rychlosti. Co se týče svědeckých výpovědí, žalobce dále poukázal na skutečnost, že jsou ve vzájemném rozporu. Konkrétně totiž prap. Š. uvedl, že s kolegou pozorovali vozidla jedoucí směrem *do Znojma*, přestože prap. J. naopak uvedl, že vozidlo příjíždělo *od Znojma*. Poloha vozidla navíc byla prap. J. do plánu zakreslena v rozporu s učiněnou výpovědí.
9. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán argumentoval především tím, že nemá pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, kteří v řízení vystupují v pozici úřední osoby. Oba navíc shodně popsali nejen průběh předjíždění, ale také místo zastavení žalobcova vozidla a provedení silniční kontroly. Tyto okolnosti pak potvrdili rovněž prostřednictvím aplikace *maps google*, a to ve shodě s polohou vozidla, jak je vyznačena v pořizené fotodokumentaci. Co se týče výpovědi prap. Š., že vozidlo jelo ve směru *do Znojma*, jedná se pouze o písarskou chybu, jak ostatně vyplývá z ostatních podkladů založených ve spisu. Spáchání přestupku však měl prvostupňový správní orgán za prokázané bez důvodných pochybností. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž podobně jako v žalobě namítal zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, rozpory ve svědeckých výpovědích policistů a opomenutí návrhu důkazu výsledkem spolujezdce.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Žaloba **není důvodná**.
14. V žalobě žalobce brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a nesprávnému hodnocení důkazů, ale také nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Podle jeho názoru totiž nebylo dostatečně zdůvodněno neprovedení navrhovaného důkazu výsledkem spolujezdce, přičemž prvostupňové rozhodnutí navíc neobsahovalo ve výroku údaj o záznamu bodů do registru řidičů, přestože se jedná o sankci, která je obligatorní náležitostí rozhodnutí o přestupku.
15. Pokud se jedná o žalobcem tvrzenou nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence údaje o tzv. bodovém postihu, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Je sice žalobci třeba přisvědčit v tom, že záznam o počtu bodů v registru řidičů není svojí povahou pouze administrativním úkonem, ale sankčním opatřením či trestem, jak vyplývá rovněž z odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na druhou stranu však nelze z odůvodnění daného rozhodnutí dovodit, že by byl údaj o bodovém postihu některou ze sankcí ukládanou v přestupkovém řízení, jejichž taxativní výčet byl v rozhodné době stanoven v ust. § 11 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Jedná se naopak o automatický důsledek vydání pravomocného rozhodnutí o spáchání některého ze zákonem stanovených druhů přestupků, k jehož formálnímu zápisu a případnému přezkumu dochází v rámci samostatného správního řízení. Z toho důvodu jej nelze považovat za obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích. Obdobným způsobem se ostatně k povaze záznamu bodů do registru řidičů vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jež by stěžovatelka podle svých slov i přivítala.“*

16. Ostatní žalobní námitky pak v podstatě všechny směřovaly proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, neboť správní orgány preferovaly podle názoru žalobce toliko svědecké výpovědi policistů, ve kterých byly dány rozpory, aniž by provedly další dokazování. K tomu krajský soud předně uvádí, že přestupek spočívající v nedovoleném předjíždění nepochybně patří mezi druh přestupků, které mohou být pozorovány pouhým okem, neboť k jeho spáchání dochází v zásadě nepředvídatelně, resp. v reakci na konkrétní podmínky silničního provozu. Na druhou stranu krajský soud nezpochybňuje, že jsou v tomto ohledu kladeny zvýšené požadavky na jeho dokumentaci, než je tomu v případě typických přestupků pozorovaných pouhým okem, jako je nedání přednosti v jízdě, telefonování za jízdy či nepoužití bezpečnostního pásu apod. (k povaze přestupků pozorovaných pouhým okem a míře dokazování srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). V jejich případě totiž nehraje místo spáchání přestupku natolik klíčovou roli, jako je tomu u přestupku nedovoleného předjíždění, které je vždy důsledkem porušení konkrétního svislého či vodorovného dopravního značení. Z toho důvodu je třeba v rámci dokazování spolehlivě prokázat nejen to, že došlo ze strany obviněného k uskutečnění předjížděcího manévru, ale zejména že se tak skutečně stalo v místě, kde to bylo dopravním značením zakázáno.
17. V nyní posuzované věci vycházely správní orgány zejména z toho, že spáchání přestupku žalobce bylo spolehlivě prokázáno na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně popsali místo a průběh předjíždění žalobce v místě, kde to bylo svislým a vodorovným dopravním značením zakázáno. V tomto kontextu pracovaly také s policejní dokumentací, ve které je kromě úředního záznamu založena rovněž fotodokumentace místa spáchání přestupku, včetně svislého a vodorovného dopravního značení v podobě dvojité podélné čáry souvislé. Žalobce naopak ve správním řízení předestřel odlišnou verzi skutkového stavu, podle které započal s předjížděním ještě v místě, kde to bylo dopravním značením umožněno, přičemž současně poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích policistů. Konkrétně argumentoval tím, že policisté odlišně vypověděli ohledně směru pohybu jeho vozidla, což vyplývá také z plánu místa spáchání přestupku, který je ve správním spisu založen a do kterého prap. J. polohu vozidla zakreslil.
18. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány primárně správně vycházely z předpokladu, že policisté v řízení a při podání svědecké výpovědi vystupují v postavení úřední osoby, která pouze plní své služební povinnosti a obecně nemá žádný zájem na výsledku řízení. Z toho lze logicky dovodit, že policista v rámci podání svědecké výpovědi zásadně uvádí skutečnosti, o kterých je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. V řízení ostatně nebylo zjištěno a ani žalobcem namítáno, že by policisté měli jakýkoliv důvod vypovídat nepravdivě. To na druhou stranu nevylučuje, že věrohodnost svědeckých výpovědí policistů může být v konkrétním případě zpochybněna také z jiných důvodů, jako je vzájemná rozporuplnost nebo nesoulad s obsahem policejní dokumentace, což může být důsledek přirozeného procesu zapomínání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 - 34, a ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23). V každém případě je pak nezbytné posoudit, zda se jedná o natolik zásadní rozpory ohledně podstatných okolností spáchání přestupku, že jsou způsobilé věrohodnost jinak přesvědčivé svědecké výpovědi policisty zásadním způsobem zpochybnit.

19. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že v posuzované věci lze svědecké výpovědi policistů považovat ve svém celku (vzájemné souvislosti) za věrohodné. Přitom je podle názoru krajského soudu třeba vycházet ze skutečnosti, že oba policisté shodně popsali stanoviště, ze kterého kontrolovali bezpečnost a plynulost silničního provozu. Konkrétně shodně uvedli, že stáli v blízkosti křižovatky na obec Kravsko, a to ve směru na obec Olbramkostel (Jihlavu). Shodně pak popsali rovněž průběh předjížděcího manévru žalobce, který měl předjíždět osobní motorové vozidlo červené barvy odbočující na obec Kravsko v místě, kde to bylo dopravním značením (dvojitá podélná čára souvislá) zakázáno. V tomto kontextu krajský soud podotýká, že změna směru jízdy žalobce je vyloučena rovněž s odkazem na plánek místa spáchání přestupku, který je ve správním spisu založen, neboť je z něj patrný nejen pohyb žalobcova vozidla, ale také skutečnost, že se v opačném směru jízdy dané vodorovné dopravní značení nenacházelo. Polohu žalobcova vozidla ostatně policisté v souladu s obsahem svědeckých výpovědí vyznačili bezprostředně po spáchání přestupku rovněž do pořízené fotodokumentace, a to v místě, kde se nachází nejen vodorovné, ale také svislé dopravní značení zakazující předjíždění v protisměru.
20. Pokud se jedná o namítané rozpory a jejich nedostatečné zdůvodnění ze strany správních orgánů, krajský soud musí dát žalobci částečně za pravdu v tom, že měla být těmito skutečnostem věnována v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí poněkud větší pozornost. Žalobce poukazoval na skutečnost, že se policisté neshodli v tom, v jakém směru se jeho vozidlo pohybovalo. K tomu krajský soud uvádí, že prap. Š. skutečně v rámci podání svědecké výpovědi uvedl, že pozorovali vozidla jedoucí směrem *do Znojma*, tedy v opačném směru, než se mělo pohybovat vozidlo žalobce (*od Znojma*). Ať už se jednalo o písarskou chybu, jak uvedl prvostupňový správní orgán, nebo o nepřesné vyjádření prap. Š., nelze logicky dovodit, že by se žalobce tímto směrem skutečně pohyboval. Ve zbývajících částech svědecké výpovědi totiž prap. Š. výslovně uvedl, že žalobce přejel dvojitou čáru, což shodně vyplývá nejen ze svědecké výpovědi druhého policisty, ale také z přiložené fotodokumentace a v ní vyznačené polohy vozidla. Jak již bylo uvedeno, v opačném směru jízdy se dané vodorovné dopravní značení nenacházelo, což ostatně nebylo ani žalobcem zpochybněno. Pohyb vozidla žalobce směrem od Znojma, resp. na obec Olbramkostel (Jihlavu), pak jednoznačně vyplývá ze svědecké výpovědi prap. J., který uvedl, že: „*Od Znojma jelo červené auto, které odbočovalo na Kravsko a viděli jsme, že ho předjíždí jiné auto.*“ Na druhou stranu je třeba přisvědčit argumentaci žalobce v tom, že prap. J. bezprostředně poté na výzvu prvostupňového správního orgánu polohu vozidla žalobce do přiloženého plánu místa spáchání přestupku nesprávně zakreslil. Krajský soud nicméně podotýká, že si prap. J. očividně strany předloženého plánu zaměnil, neboť zakreslil vozidlo žalobce nejen v rozporu s celým obsahem své svědecké výpovědi, ale také v rozporu s přesným vyznačením pohybu vozidla, který byl v plánu pomocí šipek jednoznačně vyznačen. Podle názoru krajského soudu je třeba při hodnocení daného rozporu v plánu zohlednit skutečnost, že prap. J. nebyl jeho zpracovatelem a na situaci bezprostředního zakreslení polohy vozidla nemusel být během podání svědecké výpovědi připraven.
21. Přestože tedy krajský soud nepochybně, že ve svědeckých výpovědích policistů byly dány určité rozpory, nebyly podle jeho názoru natolik zásadního významu, aby

v kontextu dalších podkladů založených ve spisu a provedených důkazů jinak podrobně a shodně popsany průběh předjížděcího manévru žalobce důvodně zpochybnily. Stejně tak se krajský soud nedomnívá, že by bylo napadené a prvostupňové rozhodnutí, které je v tomto ohledu třeba hodnotit ve vzájemné souvislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48), nepřezkoumatelné. Správní orgány sice měly věnovat větší pozornost zejména očividnému rozporu ohledně nesprávného zakreslení polohy žalobcova vozidla do plánu místa spáchání přestupku, a to např. doplňující otázkou či opětovným výsledkem prap. J., nelze však uzavřít, že by se k těmto skutečnostem vůbec nevyjadřovaly. V rámci své argumentace totiž poukázaly na rozhodnou skutečnost, že žalobce podle všech podkladů založených ve spisu předjížděl jiné vozidlo přes dvojitou podélnou čáru souvislou, která se v opačném směru jízdy jednoznačně nenachází.

22. V této souvislosti pak správní orgány pracovaly rovněž s plánkem místa spáchání přestupku, na kterém je svislé i vodorovné dopravní značení vyznačeno a ze kterého pomocí šipek a popisků jednoznačně vyplývá směr pohybu žalobcova vozidla. Rozpor, který v plánu dopravní situace přestupkového jednání žalobce založil prap. J. nesprávným zakreslením polohy vozidla žalobce, tedy žalovaný sice stručně, ale racionálně a logicky vysvětlil s důrazem na informace, které do plánu v počítačovém zpracování zakreslil prap. Š. (šipky označující pohyb vozidel). Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje, přičemž dodává, že pouhý drobný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavuje jeho nepřezkoumatelnost.
23. Co se dále týče skutkové verze žalobce, že předjížděl nákladní a osobní motorové vozidlo v místě, kde to bylo dopravním značením dovoleno, žalovaný ji považoval za nevěrohodnou. Svůj závěr zdůvodnil nejen s odkazem na neúplnost popisu předjížděcího manévru, ale také s odkazem na zcela odlišný popis skutkového děje ze strany nestranných policistů. Ostatně ani z policejní dokumentace nevyplývá, že by se na místě spolujezdec nacházel. Podle názoru žalovaného byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a výsledek spolujezdce by byl pouze nadbytečným důkazem. K tomu krajský soud uvádí, že v přestupkovém řízení mohou být za účelem zjištění skutkového stavu věci použity jakékoliv důkazní prostředky získané v souladu se zákonem, včetně těch, které byly navrženy účastníky řízení. Nelze ovšem s odkazem na ust. § 50 odst. 4 ve spojení s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dospět k závěru, že by správní orgány byly povinny provést veškeré navržené důkazy, které následně hodnotí na základě zásady volného hodnocení důkazů. V tomto ohledu je zákonem a judikaturou vyžadováno pouze to, aby byl skutkový stav dostatečně zjištěn a aby nebylo neprovedení důkazu projevem libovůle v rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48). Podle názoru krajského soudu správní orgány v posuzované věci dostatečně zdůvodnily, proč považovaly provedení dalšího dokazování za nadbytečné.
24. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že návrh důkazu výsledkem spolujezdce pana J. P. věrohodnost skutkové verze žalobce paradoxně zcela oslabuje. Důvodem je skutečnost, že svědecká výpověď pana P., jako údajného řidiče či spolujezdce, je opakovaně navrhována jako důkaz také v jiných přestupkových věcech, které byly v minulosti zdejším soudem posuzovány (srov. např. řízení vedená pod sp. zn. 33 A 23/2016, sp. zn. 22 A 8/2016 či sp. zn. 33 A 37/2016; rozhodnutí Krajského soudu v

Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud kontinuálně hodnotí tento důkazní návrh jako zcela nevěrohodný vzhledem k navrhované osobě svědka, a proto i v tomto ohledu zcela souhlasí se závěry správních orgánů.

25. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.